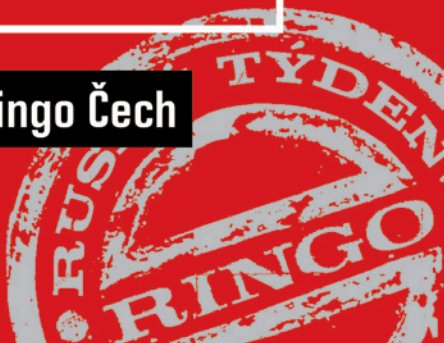

RUSKÝ TÝDEN

František Ringo Čech

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén

Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2013

RUSKÝ TÝDEN

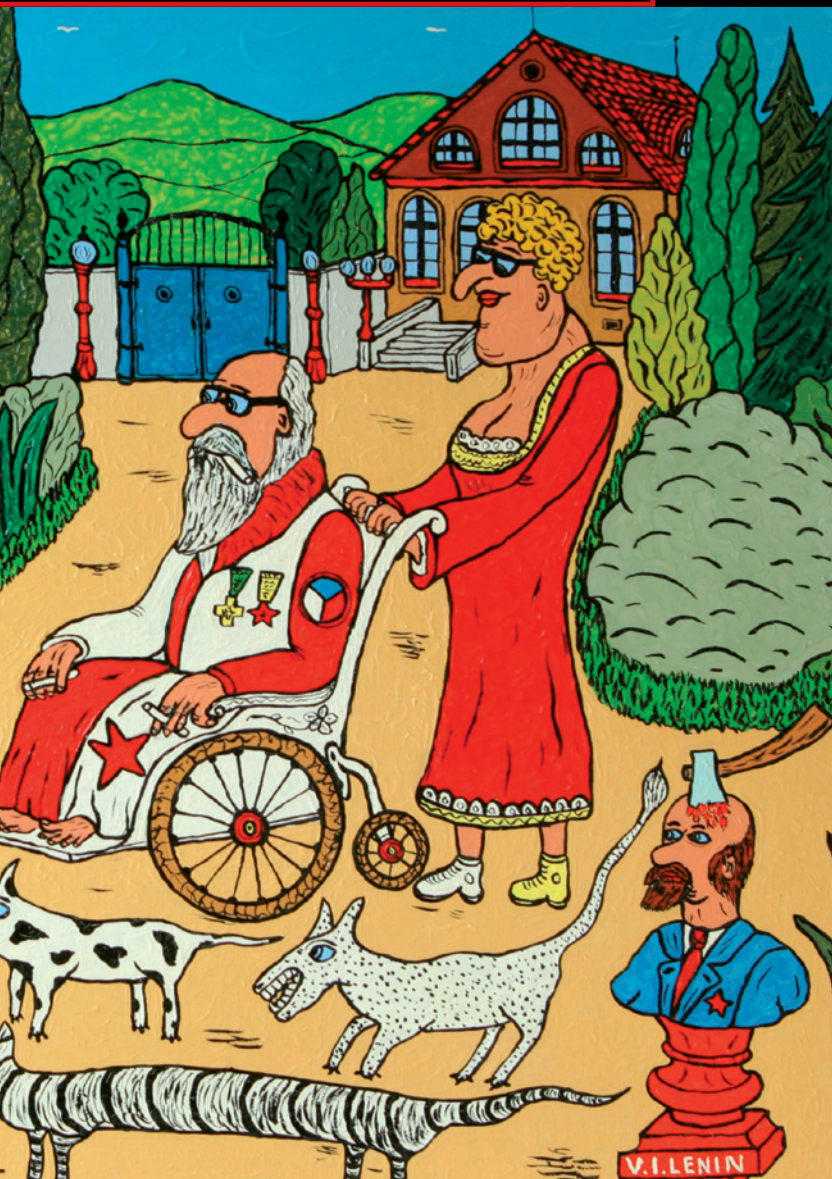
GALÉN

RUSKÝ

TÝDEN

František Ringo Čech

Na předchozí dvoustraně je použita reprodukce obrazu Františka Ringo Čecha
Ringo, přicházejí tvoji věrní (1997)

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

Illustrations © Otakar Jirák, František Čech, 2013

Photo © Otto Dlabola, 2013

© Galén, 2013

ISBN 978-80-7262-986-2 (PDF)

ISBN 978-80-7262-987-9 (PDF pro čtečky)

Můj milý čtenáři,

ty, který mě máš rád, to dobře víš, protože mě znáš, ale ty už méně milý čtenáři, který mě rád nemáš a tuto knížku dostáváš do ruky náhodou, se musíš smířit s určitými anomáliemi mé tvorby.

Mimo střídání nekonečných souvětí s telegrafickými větami, což vytváří můj jedinečný a nenapodobitelný literární styl, jsem nucen ve svých dílech a těch, která se týkají rockové oblasti zvláště, pracovat se sprostými výrazy!

A to daleko sprostšími, než si dokážeš ve své fantazii představit. V každé redakci se mě ptají, zda to musí být?

A pokaždé odpovídám shodně — ano! Musí, a to ze dvou hledisek.

Za prvé — většinou popisuji a jen mírně literárně stylizuji skutečné příběhy a události, o kterých máte právo být informován, a v nově nabyté svobodě ti nechci lhát.

Za druhé — jako literát mám právo pracovat s celou bohatostí svého mateřského jazyka, který mi díky své dokonalosti dává skvělé možnosti popisovat i ty nejsprostší události naprosto věrně a precizně. Tam, kde to jde, volím, sám veden mravnostní autocenzurou, výraz jemnější nebo vhodné synonymum. To lze pouze v případech, kdy není porušen základní smysl a význam děje a věty.

Čeština má však některé skvostné a jadrné výrazy, které nahradit nelze, i když si lámete hlavu jak chcete.

Uvedu příklad — kurva zasraná!

Cožpak je možné pro tato dvě slova najít synonymum nebo jiný výraz? Aniž bych porušil smysl, který je každému naprosto jasný? Kurva zasraná! Slyšíš, jak to zvoní? Slyšíš to úderné kladivo jazyka českého? Takto popsanou dívku si každý z nás okamžitě vybaví se vším, co k ní patří! Nic se nemusí dodávat! Toto označení dokonce vypráví o dotyčné celé příběhy.

V totalitním režimu bych musel použít výraz — pokálená lehká žena! Vnímáte tu blbost? A stejně je to chabé a impotentní, vždyť nakonec — pokálená žena není kurva zasraná!

Už chápete moji literární sprostotu a mé nekonečné boje s redaktory? Popisují-li společnost, kde je toto výrazivo běžné, bez jeho použití ztrácí dílo na rasanci a pozbývá pravdivosti!

A ptám se tě znovu, můj milý čtenáři, chceš, abych ti lhal? No vidíš. Nehledě k tomu, že si myslím, že opravdová sprostota člověka spočívá v něčem úplně jiném!

Většina lidí, které znám, při jejichž mluvě si dámy pohoršlivě ucpávají uši, jsou fajnový — rovný — čestný chlap. A naopak mohu uvést mnoho příkladů vybraně a spisovně mluvících zmetků.

Tak jsme se tedy dohodli! Když přistoupíš na tato pravidla hry, pokračuj ve čtení mé knížky. Kdyby to byla na tebe velká síla, odlož, prosím, mou knížku bez hořkosti a nepiš mi hanlivé dopisy!

Nechodím tancovat na Hajnovku, protože to považuji za hrůzné. Prostě tam nejdu. Tím to pro mě končí. Ale nestojím u vchodu, abych vycházejícím padesátníkům nadával za promrhané odpoledne.

Nechodím zásadně na české filmy! Prostě se mi nelíběj. Ale nepíšu českým režisérům, aby šli do výroby!

Chápeš to?

Odpovím současně na další podstatnou výtku. Co děti? Mládež, která se zmocní mé knížky?

Tedy zase popořádku. Nepodceňujme naši mládež! Pochybuji, že by se z mé knížky dozvěděly české děti slova, která neznají!

Nezastávám názor, že by děti měly mluvit sprostě! Právě naopak — řezat hochy za každý takový výraz řemenem!

A opět opakuji, že používání tvrdších výrazů ve školních přestávkách ještě neznamená, že tito mladí lidé kradou rodičům peníze z kapes! Pro moji literaturu platí zvláštní bezpečnostní předpisy. Ostatně ty je dobře znáš, můj milý čtenáři, jen bych tě chtěl upozornit, abys je použil i v případě mé knížky.

Copak každý z nás pravých mužů nevlastní společně s videorekordérem také alespoň jednu pornokazetu?

Ruku na srdce, milý čtenáři, není tomu tak? No vidíš! Já jsem samozřejmě stejný jako ty! Ne že by se nám to zase tak strašně líbilo nebo že bychom ve svých letech potřebovali doškolovací kursy, to ne. Ale jsou občas vhodné okamžiky, kdy máme pozvanou společnost přátel.

Je dobrá zábava, otevřená už druhá lahvinka, už jsme si pouštěli dovolenou u moře i Višňový sad a chvíle přátelského posezení zpestří naše pornokazeta. Nic se samozřejmě neděje. My spokojeně mlčíme a koukáme se na ty nemravy na obrazovce. Naše manželky se nekoukají tak, aby všechno viděly, a říkají, že je to hrozné a že jsme idioti.

Ochotně s nimi souhlasíme a připouštíme, že je to blbý a na jedno brdo, ale nikdo se nezvedne, aby úpadkovou kazetu vypnul!

A já se ptám, hrozí nebezpečí, že by vaše děti uspořádaly pro své spolužáky tuto projekci?

Nehrozí! Kazeta spočívá bezpečně uzamčena v nejtajnějším úkrytu. Tam, kam prostě k ní šoupneš i mou knížku! Proto se vlastně o tom tak rozepisuji. A je to.

Snad jsem tedy uspokojil vaše obavy a mohu přistoupit k druhé, neméně závažné části této úvodní kapitoly.

Nejdříve bych chtěl odpovědět na otázku, co jsem chtěl svým literárním dílem říct — nic!

Tento malý výsek, jedná se o jeden týden, je vzorkem uměleckých turné rockových kapel. Čtenáři nemají představu, jak hudebníci žijí a jak se chovají na takových zájezdech. Já jsem uveřejnil několik povídek již před vydáním této knížky. Většinou ve spojení s jinými příběhy. Tato kniha je vlastně

takovým deníkem, jehož týdenní výňatek předkládám veřejnosti. Všechno jsem si pečlivě zapsal a nic si nevymýšlím.

Zájezd mého orchestru se zpěvákem Jiřím Schelingem do Sovětského svazu trval šest týdnů.

Týden našeho života vám poskytne dokonalý obraz, jak probíhal celý zájezd a desítky podobných turné našich rockových kolegů z celé naší republiky. Když jsem si přečetl rukopis, okamžitě se mi vybavila skvostná britská knížka — Deník pana Nuly.

Ne že by moje práce dosahovala hodnot tohoto mistrovského díla, ale obě mají mnoho společných znaků.

Ve své podstatě trvalá nuda a šed', vyplňující nekonečné hodiny od koncertu ke koncertu. V takových situacích dochází k ponorkové nemoci, kdy si kamarádi začínají lézt na nervy a vznikají situace, které popisuji.

Průběh těchto dní nikterak neznehodnocuje naši práci v okamžiku, kdy jsme vylezli na jeviště.

Tam jsme byli dobří, na svém pracovišti hodni obdivu a uznání, ale potom? Posoudíte sami. Nebojím se už dnes zveřejnit pravdu v celé její nahotě, aniž bych riskoval rozvody v rodinách svých bývalých hudebníků. Jednak už se tak dávno stalo před vydáním této knihy a ty manželky, které u nás zůstaly, věkem zmoudřely a pochopily, že nás nezmění a pro tyto naše drobné charakterové vady se nevyplatí nás opouštět.

Jednak by si nepomohly, protože my chlapi jsme všichni stejní, a navíc ani naše povětšinou krásné ženy nemají tak úplně čisté svědomí. Takže pevně doufám, že soudy už nebudou!

Moje sladké máničky — Mamute, Kubeši, Kavale, Maruštíku a Francle, kdyby vám moje knížka měla způsobit

jakékoli nepříjemnosti, jsem připraven vše odvolat a odpřísáhnout, že jsem si to vymyslel!

Chtěl bych také připomenout památku jednoho z našich nejlepších rockových zpěváků Jiřího Schelingerera.

Prožil jsem s tímto vynikajícím člověkem nezapomenutelných sedm let a Jirka mi pořád chybí. Byl to vzácný charakter a umělec, který předběhl svoji dobu. Jirko! Kamaráde! Slyšíš mě? Komunisti už tu nejsou, a proto to chci vydat! Tak jak jsem ti to slíbil, když jsi byl mezi námi!

Navždycky tvůj kamarád RINGO

ÚTERÝ

Hned jak otevřu oči, tak se leknu! Tohle trvá dnešním dnem počínaje už šestý týden. Probudím se a leknu se, že jsem v Rusku. Okamžitě na mě padá těžká deprese. Proč já blbec jsem sem jezdil! Co mi doma chybělo?

A jako každé ráno si umínuji, že už mě na šestinedělní zájezd nikdo nikdy nedostane a to i za cenu, že bych měl rozpustit kapelu. Je před vánocema a já idiot mohl být pěkně na chalupě v Krkonoších — no pozdě bycha honit!

Venku je veliké množství sněhu a stále padá. Vypadá to taky, že je příšerná zima. Dnešní koncert začíná v půl osmé, z hotelu nás autobus odveze až v pět hodin, co já nešťastník do té doby budu dělat?

Vstávám a rozhodnu se, že si vybalím kufr. Černý kostým — bílý kostým — pěkně pověsit do skříně. Dveře od ní mi zůstávají v ruce. V českém hotelu by mě to rozzuřilo k nepřičetnosti, ale tady mám radost, že mě upevňování dveří nějak zabaví.

Dělám si kafe a závidím svým máničkám, že můžou chrápat až do oběda. Je to příšerný, že se probouzím tak brzo. Jó, kdybych byl v Kalifornii, už bych se nějak zabavil, ale nacházím se bohužel v Charkově. Děsná nuda.

Otvírám dveře pokoje a dívám se na hotelovou chodbu, zda po ní nejde někdo, s kým bych mohl zavést hovor a povcičit se v ruštině. Nejde po ní nikdo.

Rozhoduji se pro holení a čištění zubů. Vzpomínám si na pana Balcara, který se vždycky v Semaforu holil žiletkou v ruce jen tak na sucho. Zkousím to taky a docela to jde.

Znovu se dívám na chodbu, zda po ní někdo nejde. Nejde! Chce se mi na záchod na velkou stranu, ale rozhodnuji se, že si to nechám na později, nemohu přeci vyplýtvat všechny akce najednou. Během dopolední nudy se mi to bude hodit!

Rozhoduji se, že znovu spočítám honoráře hudebníků za celý zájezd, ať v tom mám pořádek. Počítal jsem to sice včera a předevčírem a předpředevčírem, ale co když je tam chyba?

Není.

Kontroluji pokuty, které jsem udělil za závažné přestupky proti profesionalismu na jevišti a nekázeň na zájezdu. Je jich požehnaně.

A to jsem jich spoustu odpustil!

Sleduji výši udělených pokut a upadám sám nad sebou v nadšení, jak mám dobré srdce. V jiných kapelách by takoví hudebníci, jako jsou moji rockeři, měli více

na pokutách než na honorářích, to jen já jsem tak hodnej a mám je rád.

Znovu se v duchu vysoce hodnotím a z nudy si počítám, kolik by jim za různé průsery dala třeba Plešatá zpěvačka. (Petr Janda z Olympiku.) Vychází mi, že jsem o čtyři sta procent hodnější než Plešatá zpěvačka. Musím jim to u snídaně ukázat.

Největší pokuty jsem napařil v górodě UFA při návštěvě Marijského muzea. Dostávám skvělý nápad. Zapíši si všechna fakta, dokud je mám v čerstvé paměti, a až se budeme při inkasování pokut hádat, za co to je, pěkně jim to přečtu bod po bodu.

Beru si sešit, na kterém je napsáno Dlja školnikov (aby nedošlo k mýlce), a začínám psát.

Goskoncert má takový zvyk, že neustále vyvíjí snahu hostující kapely nějak zabavit. To by bylo skvělé, kdyby se ovšem představy Goskoncertu zcela nerozcházely s představami o zábavě hostujících umělců. Jsou to většinou návštěvy muzeí, cirkusů a komsomolských klubů. Jirka Schelinger a já jsme se chovali zdvořile a rozhodli jsme se, že to prostě přeťpíme, ale máničky řvaly a dělaly děsný scény, že nikam nechťejí chodit. Teprve pokutní systém je donutil k účasti na těchto akcích. Ale i tak nám všemožně dávaly najevo, jakého se na nich dopouštíme násilí. Všechno zesměšňovaly, schválně zívaly, a když nám naše průvodkyně Valja něco ukazovala, ostentativně zavíraly oči. Mistr na to byl Mamut, který se navíc neustále dloubal v nose, a to i když s námi mluvil nejvyšší představitel Leninského komsomolu.

Samozřejmě, že měly pravdu a všechno bylo příšerný, ale nám s Jirkou to přišlo neslušný, a tak jsme se snažili nedat to na sobě znát, i když někdy to bylo velice těžké.

Málčiky, sivodňa my pajdom v Marijskij muzėj!

Naše průvodkyně Valja, externí pracovnice KGB, byla v podstatě neuvěřitelně naivní ženská a ani ve snu by ji nenapadlo, co si o akcích opravdu myslíme.

Pačemu málčiky zakryvájut glaza — ptala se nás, když nám ukazovala zajímavý exponát a viděla, že kapela má zavřené oči.

Víš, Valjo, vysvětloval jí Jirka Schelinger, to my Češi máme takový zvyk. Když se nám něco strašně líbí, tak zavřeme oči a vychutnáváme tu krásu. Nebohá Valja tomu uvěřila a dokonce zavírala oči s těma našima kreténama. Taký v tom górodě UFA přišla s nadšeným výrazem v očích a u snídaně povídá: Málčiky, sivodňa my pajdom v Marijskij muzėj! Do prdele, zase do muzea, povídá Mamut a oznamuje mi, že musí cvičit, má-li na večerním vystoupení podat vynikající výkon. Ať si zvážím, proč jsme vlastně zde? Zda kvůli koncertům, nebo kvůli muzeu!